

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **KOVO VHM, s. r. o.**, se sídlem Chopinova 483/8, 702 00 Ostrava 2, zastoupeného advokátem JUDr. Janem Skřípským, Ph.D. se sídlem Sokolská tř. 21, 728 86 Ostrava 1, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí** se sídlem Na poříčním právu 376/1, 128 00 Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2002, č. j. 44/38834/17.9.01,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě ze dne 10. 8. 2001, č. j. ÚP/K-Právní/509/936/01/Pa, a to tak, že původně uloženou pokutu ve výši 130 000 Kč žalovaný změnil na výši 100 000 Kč. Předmětná pokuta byla uložena za porušení ustanovení § 29 odst. 1 písm. a), b), c), § 32 odst. 1, § 43 odst. 2, § 58, § 60 odst. 2 a § 238 odst. 1, 2 zákoníku práce, ustanovení čl. 2 odst. 2 Smlouvy mezi ČR a SR o vzájemném zaměstnávání občanů č. 227/1993 Sb. a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti.

Žalobce především namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť porušuje jeho právo svobodně podnikat, a to z následujících důvodů. Žalobce se totiž údajně nezabývá zprostředkovatelskou činností a v daném případě uzavřel dne 9. 12. 1999 smlouvu o spolupráci se společností AVON AUTOMOTIVE, a. s., nicméně v této smlouvě je řádně

vymezen její předmět a na jejím základě jedná žalobce vlastním jménem na vlastní odpovědnost. Sjednanou činnost prováděli zaměstnanci žalobce, přičemž se jednalo o slovenské fyzické osoby, s nimiž uzavřel pracovní smlouvy žalobce, a to v rámci působnosti jeho odštěpného závodu v Košicích. Práva a povinnosti z těchto smluv nicméně vznikly na straně zaměstnavatele žalobci, neboť jeho odštěpný závod nedisponuje právní subjektivitou. Účastníky těchto pracovněprávních smluv bylo jako rozhodné zvoleno slovenské právo. Proto žalobce tvrdí, že se zabývá podnikatelskou činností na základě živnostenských oprávnění a nikoliv zprostředkováním zaměstnání, a žalovanému rovněž vytýká, že neprovedl žádné dokazování.

Proto žalobce navrhuje napadené rozhodnutí žalovaného zrušit.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že žaloba není důvodná a v této souvislosti odkazuje na právní názory, obsažené v rozsudcích Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 42/99 a sp. zn. 6 A 102/99. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci z předloženého správního spisu především vyplývá, že Úřad práce v Ostravě na základě kontroly dodržování pracovních předpisů, provedené u žalobce od 18. 9. 2000 do 21. 12. 2000, zahájil dne 18. 7. 2001 se žalobcem správní řízení, neboť při této kontrole zjistil porušení ustanovení § 29 odst. 1 písm. a), b), c), § 32 odst. 1, § 43 odst. 2, § 58, § 60 odst. 2 a § 238 odst. 1, 2 zákoníku práce, ustanovení čl. 2 odst. 2 Smlouvy mezi ČR a SR o vzájemném zaměstnávání občanů č. 227/1993 Sb. a ustanovení § 5 odst. 1 zákona č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, která v odůvodnění shora citovaného rozhodnutí ze dne 10. 8. 2001 blíže specifikoval. Žalobce v odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně připustil, že skutečně pochybil ohledně dodržování uvedených ustanovení zákoníku práce a Smlouvy mezi ČR a SR o vzájemném zaměstnávání občanů, nicméně nesouhlasí s údajným porušením ustanovení § 5 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, neboť při své činnosti neprováděl zprostředkování práce, přičemž uplatněné odvolací námitky se v podstatě shodují se shora zmíněnými žalobními námitkami. K tomu žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že odštěpný závod žalobce v Košicích uzavřel se zaměstnanci, kteří mají trvalý pobyt na území SR, podle tam platného zákoníku práce pracovní smlouvy a dohody o pracovní činnosti a poté je fakticky zaměstnal ve společnosti AVON AUTOMOTIVE, a. s. se sídlem na území ČR, takže těmto slovenským občanům zprostředkoval zaměstnání, aniž k tomu měl oprávnění příslušného orgánu. Pro tento závěr svědčí zejména obsah smlouvy o spolupráci č. 105/00/1 ze dne 9. 12. 1999, uzavřený mezi žalobcem a zmíněnou společností.

Nejvyšší správní soud především konstatuje, že podstata souzené věci spočívá v interpretaci a aplikaci ustanovení § 5 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, podle něhož

„zprostředkování zaměstnání může provádět za úhradu právnická nebo fyzická osoba, jestliže má k takové činnosti povolení; zprostředkování zaměstnání za úhradu lze vykonávat i za účelem dosažení zisku.“ Žalobce namítá, že se žalovaný dopustil nesprávného právního hodnocení věci, neboť žalobce se zabývá podnikatelskou činností na základě živnostenských oprávnění a nikoliv zprostředkováním zaměstnání a k závěru o zprostředkovávání zaměstnání nelze dospět ani s poukazem na citovanou smlouvu, uzavřenou se společností AVON.

Z důvodu stručnosti Nejvyšší správní soud především odkazuje na právní názor, obsažený ve shora citovaných rozsudcích Vrchního soudu v Praze (sp. zn. 6 A 42/99, sp. zn. 6 A 102/99), a to již z toho důvodu, že v nich vrchní soud rozhodoval o žalobách žalobce, vycházejících ze zcela srovnatelného skutkového stavu jako v souzené věci, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od tohoto právního názoru odchylovat. Podstata zmíněného právního názoru vychází ze skutečnosti, že Listina základních práv a svobod stanoví v čl. 26 odst. 2 možnost zákonného omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Jedním z těchto omezení je právě zákaz vyvíjení činnosti, jejímž obsahem je zprostředkování zaměstnání, bez příslušného úředního povolení. Pokud však veřejnoprávní předpis stanoví omezení nebo zákaz určitého jednání, je nerozhodné, že k takovému jednání došlo při formálním dodržení předpisů práva soukromého, a proto je nerozhodné, že žalobce uzavíral smlouvy zásadně dovolené předpisy soukromého práva, jestliže cíl, k němuž směřoval, veřejnoprávní předpisy nedovolují nebo jej podmiňují povolením správního úřadu, které vydáno nebylo.

V souzené věci proto Nejvyšší správní soud, respektujíc shora citovaný právní názor, musel toliko přezkoumat, zda správní orgány správně posoudily obsah a realizaci předmětné smlouvy, uzavřené mezi žalobcem a společností AVON AUTOMOTIVE, a. s. Ani v tomto směru však Nejvyšší správní soud nezjistil jakékoliv protizákonné pochybení. Legální definice pojmu „zprostředkování zaměstnání“ je totiž obsažena v ustanovení § 4 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, a to jako „činnost zaměřená na vyhledávání vhodného zaměstnání pro občana, který se o práci uchází, a na vyhledávání zaměstnanců pro zaměstnavatele, který hledá nové pracovní síly. Součástí zprostředkování zaměstnání je též činnost informační a poradenská.“ Z obsahu předmětné smlouvy, označené jako smlouva o spolupráci, vyplývá, že předmětem smlouvy sice je provedení prací pro objednatele (společnost AVON), nicméně obsah smlouvy objednatele zavazuje např. k ubytování a proškolení pracovníků, k poskytnutí základní lékařské péče, k vytvoření odpovídajících pracovních podmínek, k poskytnutí potřebných pracovních pomůcek, k vybavení ochrannými pomůckami a hygienickými potřebami, k evidenci pracovních úrazů a pracovní doby apod. Je tedy zřejmé, že obsah zmíněné smlouvy zjevně směřoval k cíli, kterým je zprostředkování zaměstnání ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, a k jehož vykonávání žalobce potřeboval příslušné povolení, které však neměl. Proto Nejvyšší správní soud neshledal důvod jakkoliv zpochybňovat závěry, učiněné žalovaným i správním orgánem I. stupně o tom, že uvedeným postupem žalobce fakticky zprostředkoval slovenským státním občanům na území ČR zaměstnání, protože podle pracovních smluv a dohod o pracovní činnosti uzavřených s těmito zaměstnanci bylo sjednáno místo výkonu práce v Košicích. Nejvyšší správní soud proto uzavírá konstatováním, že skutková zjištění správních úřadů jsou v daném případě řádně a úplně provedena a učiněný právní názor o tom, že se jednalo o zprostředkování práce, je přesvědčivý, logický a těmto skutkovým zjištěním koresponduje.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že žalovaný rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a jeho rozhodnutí odpovídá zákonu. Proto Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), přičemž tak učinil se souhlasem účastníků řízení bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce, která neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému – jak vyplývá ze spisového materiálu - náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. 11. 2003

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu